

— Да ви посвиря ли? — каза той пакъ и се усмихна.

Фелдшерътъ изведнажъ избухна.

— Ти кой си? Какъвъ си? Кой си? Отговаряй! Какво си правилъ онзи день тамъ въ Райковата градина, подъ орѣха. Отговаряй! Какво си правилъ?

Куцията каточе не се изненада и не се уплаши. Чудното въ него бѣха промѣнитѣ, които ставаха на лицето му. Когато му говорѣха, често пжти, когато самъ се готвѣше да каже нѣщо — лицето му ставаше замислено, важно, дори високомѣрно. Но веднага следъ това той се усмихваше и цѣлото му лице свѣтваше.

— А, тамъ подъ орѣха ли? — започна той. — Тамъ, въ оназъ градина ли? Аче тамъ едно момиче, Донка, Донка се казва, то ме повика. „Ела, кай, да поседимъ тука, ела да посвиришъ“. И азъ отидохъ, седнахме тамъ подъ декоративното дърво. . .

— Декоративно дърво ли? Какво декоративно дърво? Подъ орѣха ли?

— Тамъ де, подъ орѣха, — усмихна се той. Азъ посвирихъ, — той извади флейтата си и се усмихна. — Мога и на васъ да посвиря, защо да не ви посвиря. . .

— Я не се втилявай! — каза фелдшерътъ. — Кой си ти? Какъ се казвашъ?

— Иванъ Д. Великинъ! — отговори сжщо като войникъ куцията.